

11. Zarzut jedenasty, dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się naruszenia prawa lub błędów w ocenie, oddalając zarzut, zgodnie z którym TTK dla działalności związanej z gazem ziemnym naruszają wymóg niewyrządzania poważnych szkód w rozumieniu art. 3, 9 i 17 rozporządzenia 2020/852.

Pozostałe zarzuty

12. Zarzut dwunasty, dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się naruszenia prawa lub błędów w ocenie, oddalając zarzuty, zgodnie z którymi Komisja niesłusznie zaniechała przeprowadzenia oceny spójności klimatycznej lub oceny skutków.
13. Zarzut trzynasty, dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się naruszenia prawa lub błędów w ocenie, oddalając zarzuty dotyczące skutecznych konsultacji z Platformą i grupą ekspertów państw członkowskich.
14. Zarzut czternasty, dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się naruszenia prawa, oddalając zarzuty dotyczące nieprzebrzegania przez nią art. 290 ust. 1 TFUE.

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13).
- (²) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej (Dz.U. 2022, L 188, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2023 r. – ClientEarth i in./Komisja

(Sprawa T-215/23)

(2023/C 235/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth AISBL (Ixelles, Belgia), Fédération Européenne pour le Transport et l'Environnement (Ixelles), WWF European Policy Programme (Bruksela, Belgia), Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: F. Logue, solicitor, J. MacLeod, Barrister-at-Law)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, przesłanej pismem z dnia 8 lutego 2023 r., na mocy której Komisja odrzuciła wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej z dnia 9 września 2022 r. złożony przez stronę skarżącą na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹); oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi wskazane poniżej zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędu odrzucając argumenty, zgodnie z którymi była zobowiązana do przeprowadzenia – czego nie uczyniła – oceny spójności klimatycznej jak wymaga tego art. 6 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 (²).
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędu w odniesieniu do wymogów określonych w art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 (³) nie tylko w swojej całościowej analizie, ale również w odniesieniu do:
 - interpretacji i oceny wymogów dotyczących „jednoznacznych dowodów naukowych oraz zasady ostrożności”;

- cyklu życia działalności gospodarczej; oraz
 - aktywów osieroconych i zablokowania emisji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędów związanych z kwalifikacją działalności jako przejściowej, w tym błędu:
- w klasyfikacji działalności związanej z gazem ziemnym jako przejściowej;
 - w odniesieniu do ustalonych progów emisji gazów cieplarnianych;
 - w odniesieniu do wkładu technologii alternatywnych;
 - w odniesieniu do obowiązku stopniowego wycofywania emisji gazów cieplarnianych; oraz
 - w odniesieniu do rozwoju i wdrażania alternatywnych niskoemisyjnych rozwiązań.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędu w odniesieniu do wymogu „nie czynić poważnych szkód” żadnemu z sześciu celów środowiskowych określonych w rozporządzeniu 2020/852.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. 2021, L 243, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2023 r. – VY/Parlament

(Sprawa T-224/23)

(2023/C 235/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VY (przedstawiciele: L. Levi, P. Baudoux, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 czerwca 2022 r. informującej skarżącego, że jego umowa zostanie rozwiązana oraz, w razie potrzeby, decyzji z dnia 17 stycznia 2023 r., doręczonej w dniu 23 stycznia 2023 r., oddalającej jego zażalenie na decyzję z dnia 9 czerwca 2022 r.;
- zobowiązanie pozwanego do naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego;
- obciążenie pozwanego wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie uzasadnienia oraz dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.